

Поезия и тичане. Автобиография

Владимир Сабоурин

литература плюс култура
<http://www.grosnipelikani.net/>

Дела и документи

Wednesday, 18. March 2009, 09:43:05

снощи заспах в малките часове, не спях добре и се събудих рано, въпреки че не трябваше да ставам за работа

спомних си за ставането за училище в детството: имаше едно сутрешно предаване по радиото, което неумолимо ме посрещаше в кухнята, след като мама ме събудеше „България: дела и документи”

снежна нощ

Wednesday, 18. March 2009, 23:45:45

седяхме в заведението, той беше с лице към прозорците, аз с гръб, втиснат в облегалката на стол, който правеше обръщането да погледна в дело на Прометей каза, че вали на парцали, някак не ме касаеше, макар че вече бях изпуснал последния рейс и ме чакаше дълго изкачване в снега нагоре към общежитието когато излязохме, беше вече натрупало, не беше за вярване, усещането за нереалност при падането на голям сняг върху познат пейзаж боях се, че киселото мляко в раницата ми е протекло, усещах влагата някъде до опашката си във внезапно изстиналите дънки протеклото върху лаптопа кисело мляко, о боже, бързах нагоре в големия сняг къщи имаше ток и връзка както в снежната нощ навън, вътре бях заложник, но дълбоко благодарен на далечните сили, боговете пускащи тока и връзката в снежната нощ

Run, Baby, Run

Friday, 20. March 2009, 19:25:46

днес тичах, слава богу

снегът бе отстъпил от коловозите, прокарани от колите, на места коловозите дори
бяха изпръхнали

дойдоха ми две внезапни мисли, едно от прекрасните неща на тичането: докато
тялото се грижи за себе си, сладостно погълнато от потока на кръвта в себе си,
умът изведнъж прозира доброто и злото, които преди това са се намирали във „все
едно естество”, както казват Вещиците в началото на *Макбет*

когато се изкъпах, изтрих първия си постинг и първата фигурка призраче от
рубриката My friends

трудно, може би невъзможно е да избягаш от Вещиците

run, baby, run

Бейби NN

Friday, 20. March 2009, 23:18:47

Критическа маса от призрaчни явления (събития, „субекти”, аватари), снабдени с афективни куплунги, клони към съсирване в реалност, чието определяне като „призрачна” казва всичко и нищо за нея.

Всичко: защото е реалност на призраци.

Нищо: защото сме в-нея и просто изграждаме, изхождайки от това „в-нея”, поредната идеология за „обективната действителност”.

Learning By Doing, бейби

Неделя Сутринта

Saturday, 21. March 2009, 09:48:15

прекрасна неделна сутрин

свенлива пролет, на ръба на студа по ръба на юргана

наспиш ли се, призраците се оттеглят

даже си спомняш за ранните Ъпсурт, хаха

бира и шкембе, говора за неделя сутринта/ 52 пъти в годината

младо, младо, сега 1 път в годината и пак благодаря, бате

снощи скайпих с 2 живи приятели, с доказана непринадлежност към призраците

единият ми инсталира Опера, програмист, младо момче, говорихме за ероса,

дрогата на мисленето

другата е огромна поетеса, дишам й прахта и се прекланям

ебахти, живи приятели, благодаря

Behaviour Code 1

Saturday, 21. March 2009, 19:59:02

при риск да вземеш призрак за човек, вземи човек за призрак
след *Дон Кихот* проникателността и дълбоките интуиции – *ingenio* – са принципно
неразличими от параноята
избягването на комуникацията с призраци е жизнен приоритет, имащ предимство
спрямо съответните *dress* и *behaviour* кодове
днес без да искам, но непростимо, разбира се, напомних на един колега за смъртта
на съпругата му, попадайки на практика в позицията на едва ли не
облагодетелстващ се от нейната смърт – добрите намерения и пътя към Ада, както
обикновено
но думата ми е всъщност за друго: реакцията на колегата ми спрямо моя фал бе
рязко, отсечено и безкомпромисно отказване от обичайния код на поведение, поне
в университета, изключващ показването на рационално необосновано
неудоволствие
призраците и смъртта – и хората, които ни напомнят за тях – трябва да се отсичат
без церемонии, без кодове
бъди безцеремонен с призраците и смъртта
с риск да си безцеремонен при случайно попадане на жив човек

Песен осма

Sunday, 22. March 2009, 23:34:53

тази сутрин записах Песен осма на Кървава песен

Песен осма е недовършена: написано е началото и краят

в началото правещо впечатление описание на опит за изнасилване, „раздрани, посинели/ мяса”, разчленено тяло – напомня за Гоя

в Илиада липсва дума за „изнасилване” на жена, използва се описанието „размесване с жените от града”

в новия (2008) немски превод на Илиада на Раул Шрот (Raoul Schrott) се говори за „изнасилване”, „мятане на жената на леглото” – това израз на политическа коректност ли е или на политическа не-коректност?

интересно е да се сравни с третирането на сексуалното насилие във вълшебния български превод на Илиада на Блага Димитрова

доколкото мога да обозра, българският превод на Илиада е единственият превод на Илиада, направен от жена

Блага е много дискретна при предаването на физическия аспект на сексуалното насилие и бездънно плътна при описанието на социалното разпореждане с жената след запечатващото се описание на изнасилването и скверненето на трупа, Пенчо тематизира „дебелия тефтер в син тъмен сахтиян” като *myse en abyme* на Кървава песен и конкретно на Песен осма: „И падналият тефтер се тъкмо там отвори/ наполовин, на листът озаглавен отгоре/ Ден осмий – и така останал още чист.”

после още един опит за изнасилване, вече в реално време, на Ралка: модерност от рода на изнасилването на Кларис в *Мъжът без свойства* на Роберт Музил и кървавото бракосъчетание на моста в *Убийци по рождение* (Natural Born Killers): „снаги преплетени се виха”, „зъби впи тя в жилавата шия/ на младия левент и стисна”

следва повторно редуващо въвеждане на фигурата и словото на летописеца: „Окото божие от робът се отвърна”

финалът на песента – след прекъсването – е призоваването на муезина към
молитва, гласът на призоваващия към молитва е „див и строг”
в последния стих на Песен осма Смъртта – като Сатанаил – „сви[ва] в беззвучен
смях изюдени уста”

Песен девета

Tuesday, 24. March 2009, 12:22:00

записах първата пълна – макар и подлежаща все още на доработка – песен на
Кървава песен

пълна като обем: четенето отне толкова време, колкото ми отнемаше средно една
песен на Илиада

размерът има значение – в епоса, абсолютния поетически род

в писмо от Рим, два месеца преди смъртта си Пенчо съобщава, че втората част на
Песен девета е трябвало да претърпи значителни поправки, особено към края,
последния щурм на Шипка

трябва да се съгласим с д-р Кръстев, че края на Песен девета е „твърде внезапен и
епизодичен и немошен да понесе тежките сводове и масиви на това творение”

но това е сякаш съдбата на цялата Кървава песен: безкрайното писане, в което като
падащи звезди проблясват шеметни стихове в абсолютната нощ на невъзможността
на проекта на Пенчо

тежка и точна е констатацията на д-р Кръстев, че „с тоя край IX-та песен не
притежава външната закръгленост и вътрешно затихване” – да, така е, а без това
няма епически финал, няма абсолютно задължителното финално ТЪЙ

ДОСТОЛЕПНО ПОГРЕБАХА ТЕ КОНЕБОРЕЦА ХЕКТОР

нямало е как това абсолютно щастие на последния стих на епоса да споходи Пенчо
той е бързал, уморен, без Родина зад себе си, усещащ, че смъртта го изпреварва – и
че тя е единствената надежда на епоса му като трябващ да остане невъзможен
въпреки всичко в Песен девета има абсолютни постижения: зимата на Шипка (срв.
замръзващия войник на Верещагин), замръзналите локви кръв, унасянето на
стоящия на стража Младен в бялата смърт, мъгливата буря, видението на
дърветата, отърсващи се от тежестта на снега

„До тях бе само бог;/ но неговия глас в душите им бе строг”

И только два стиха:

Tuesday, 24. March 2009, 18:43:46

в мъчително очакване на писмо от жена, която много ми харесва, да не кажа, че
започвам да се влюбвам, ммм
успях да запиша допълнително към Песен девета и Първа част на Песен седма
единственото спасение от жените е писането
единственото спасение от писането са жените
затворен производствен цикъл, като в Матрицата: от втечените човешки трупове
се произвежда хранителен разтвор за човешките ембриони, чиста работа
неочаквано прозрение за слагане точката на живота на поемата, написана през
пролетта на '04, благодаря, господи
удряш й шамар, прави ти свирка
мир на този дом
писането, писането

Вашта майка стара!

Wednesday, 25. March 2009, 12:40:45

записах Част втора на Песен седма – турците влизат в града
сега си давам сметка, че в Кървава песен не се среща често етнонимът „турци”
„низами” (войници от редовната турска войска), „читаци”, „феллахи” (египетски
араби, чернокожи), „гаджали” (хулно название на турците), „манафи” (укорно
название на турците, казва Динеков, хаха) – но не „турци”
почти както в Илиада няма „гърци”, хаха
шегата настрана: интересно е това отсъствие, значещо, хубаво, противящо се на
националната идеология, на вечно растящото и нестареещо „Под иго”, където
„турците” (и „циганите”) са толкова необходими
премислена работа, много премислена, макар от изпълнението на моменти да цепи
непоносимо глава
много му е било трудно на Пенчо, главоболието ни на читатели е най-малкото, с
което можем да споделим непоносимото му бреме, да сме съпричастни на не-
„българското” усилие на Пенчо
Пенчо е голямата – единствена като цялостен проект – алтернатива на Вазова
България
необходимото поражение – в най-точния смисъл на водещата трагическия херос
необходимост – на Пенчо ни задължава да устояваме на Вазовата България
когато свършват патроните, се тръгва на щик:
„Вашта майка стара!”

Отвън града

Thursday, 26. March 2009, 12:08:09

за първи път ми се случи да ме прекъснат при записване – почука се на вратата
имах чувството, че изплувам от някъде, но същевременно бях адекватен, не бях
ядосан на приятеля, който стоеше на вратата и ме молеше за нещо, отговорих
човешки

Песен шеста. Отвън града напомня на епизода на Великденската разходка от
Фауст. Първа част – там също има прекъсване с чукане на вратата, прекъсване на
опит за самоубийство

Пенчо е ценял над всичко двама: Гьоте и Ницше

Отвън града диша мощта на Гьоте, същевременно има една реч на персонаж, която
развива идеи на Ницше в месиански ключ

гражданите на въстаналия Каменград неусетно и незабелязано разцъфват към
свободата както „през пролетната нощ на клони цветове/ тъй както трупат се
невидени, несетно”

пролетната нощ на раждането на свободата!

прекрасен е кошмарът на Младен в пролетната нощ – прекъснат от чукане на
вратните

боже, избави ме от интелектуалните кучки, отравящи, умъртвяващи живота в самия
му корен – жената

от лошите кучки и добрите момичета сам ще се избавя, избави ме от
интелектуалните кучки, смъртта в корена на живота

Поп Матей изпуска евангелието в гроба на първия убит войн от Каменград
описанието на отбиването на първата атака на турската конница е воистина
епическо!

Песен шеста заглъхва – епически заглъхва – в бълболенето на старата чешма

Светиците на живота, кучките

Friday, 27. March 2009, 15:56:10

въргалях се до 1 следобед в леглото, меденосладкият мързел изсмукваше натрупаното безсъние от предните дни
малко преди да стана ми дойде завършващата идея за пилотното стихотворение, с което ще презентирам в Пеликаните интегралния запис на Кървава песен (ще ми се отели вола)

завършващата идея е: „аз те мислих за интелектуалец, кво стана/ с'а искаш да ме ебеш в гъза”

вдъхновена е от интелектуалната кучка, която ми навлече мигрена в блога
бог да ми прости: мразя с цялото си сърце и с цялата си душа интелектуалните кучки, тези пратеници на Смъртта в лоното на Живота-Жена

записах Песен пета. В черква – прекрасната епическа възхвала на българската погача!

„светците на живота”, казва Пенчо, следвайки Ницше

Radio On

Friday, 27. March 2009, 19:51:20

добър ден за българската демокрация, да я еба в гъза
пускат доста португалски и бразилски Hip Hop по португалското радио, рядко им
се случва
тичането беше добре – закачих се за една кучка, която държеше здраво темпо,
дърпаше ме
Вечно Женственото ни привлича нагоре към себе си, кай Баю ти Гьотьи
в случая беше прав, таа ми изкара джигера
най-готиното беше, че тичахме в обратни посоки: тя против часовниковата стрелка,
аз по нея, стрелката
така че ме дърпаше без да й дишам прахта, макар че като умно момиче можеше да
забележи, че в двата момента на засичане на траекториите ни на тичане тя при
всяка нова обиколка ме засичаше все по-рано и по-рано
ебахти, малка планетарна система, в която Венера се движи по-бързо от Марс,
макар и по орбита с еднаква дължина

това е бъдещето, копелета, стягайте се

run, mathafackaz, run

Вечно Женственото ни изкарва въздуха, *Фауст III*

отвътре в пруста, хърка/ стопанката му

Saturday, 28. March 2009, 15:15:22

записах Песен четвърта. Първи ден – толкова съм уморен, изглеждам зле
иска се голяма смелост, за да пишеш за Първия ден, Пенчо има тази смелост
проблемът за късния – модернистичен! – епос: Песен четвърта започва със
самотата на Младен

светещият ствол на брезата в тъмния лес – жената

модернизъм и архаика: кръщението с кръвта на първия убит враг – „нещо към
кръвта го тласна”!

„И от устата си кръвта избърсал с пръсти,/ засрамен и все пак доволен, отстрана/ се
той изправи там до бялата стена/ облегнат”

„засрамен и все пак доволен” – най-точната дефиниция на състоянието на мъжа при
досега с Кръвта на Живота, вражеска или менструационна, или и двете, или и двете
в едно

„пламналий во вик, въстанал вече град” – за това става дума, за това иде реч,
браточки

епическата – Илиада! – формула при описанието на смъртта на един от убитите при
щурма на Конака низами:

„пръсти вби и впи и улови/ пръстга” – ИЛИАДА

четенето е молитва, преди всичко друго

„първи път/ свободни ще да се молитви възнесат”

свободни молитви!

високият епически реализъм на края на Песен четвърта – летописецът на
Каменград над „дебелия тефтер” на своя летопис:

„ослушан как, отвътре в пруста, хърка/ стопанката му”

Кървава, ледна

Saturday, 28. March 2009, 20:02:32

май ще се напъна да свърша със записа до понеделник
днес, след записа слезнах в града, времето непоносимо пролетно
заредих се с кисело мляко, шоколад, „обичайните медикаменти” за 2-3 дена
ако правя ловки, навременни цезури, бих могъл да свърша утре-други ден:
тичане – медикаменти – тичане
разполагам с хранителни запаси и цялата самота на света, какво повече е
необходимо за литература
е, един топъл задник нощес и в прохладата на утрините не би ми навредил, но
задниците, целите тела – дори устата и пътката – на платените курви са ледени,
ледни, би казал поетът
ако бяха топли, дори алтернативата месечна пенсионна вноска или 60 лева разходи
не би ме спряла
заеби, забрави, ледни са

Нощно четене

Saturday, 28. March 2009, 22:54:10

не си спомням, откога не съм чел нощем
може би, откакто започнах да гледам на всичко, свързано с писането –
включително и на четенето – като на труд, дисциплинирана работа
дълго време свързвах дисциплината със сутринта, елементарно джипси
имаше обаче и нещо друго в сутринта, това, което нарекох в една рецензия на
поетическа книга от началото на века „екстатичната прозирност на утрините”, ако
не ме лъже паметта, искам да забравя това време
всичко си дойде по местата, когато изчетох *Мъжът без свойства*, най-трудната
книга в живота ми на читател:

„дневно светла мистика” (taghelle Mystik)!

това ми беше първото нощно четене на Кървава песен, беше хубаво, имайки
предвид „ледната” ми предварителна настройка, четенето побеждава – не всичко,
но доста безутешни неща
може би, това е някаква „хитрост на разума” – ледната безутешност, от която да
търсим последна утеха в четенето
в четенето като профанна молитва

„веселия труд”, пише Пенчо в Песен трета, споменава подгизналата от спомени
„шамия липисканска”, т.е. от Лайпциг върху белите лица на момите

и люлката!

„като че небеса да иска да посегне –
това са люлките, където се роят
деца, като пчели, когато им медът

привечер пчеловъд из кошери събира.”

първата поява на „тефтера на съдбата” – надписите по стените и тавана на занданите в Диар-Бекир:

„Четях, пречитах аз, а нещо ми в душата/ подсказва: ето нà, тефтеря на съдбата!”

и по-весел образ на Историята, тази модерна Съдба – Свободата като „млада невеста” (това го има и в Кабалата):

„Свободата (...) млада е невеста: най-напреж,/ ти в къщи гледай как и как да я введеш (хаха!) –/ отпосле тя сама как се урежда къща/ ще те научи”

хаха: „ти в къщи гледай как и как да я введеш”

яка свалка, ммм

„И всичко глътна пак./ И чут бе само туй в безкрайните простори,/ сама на себе си що си нощта говори.”

Кръстовището на Оборище и Клемент Готвалд

Sunday, 29. March 2009, 14:20:15

записах Песен втора. На Оборище

Оборище е улица от детството ми в София, любимите ни катастрофи ставаха на кръстовището на Оборище и Клемент Готвалд (сега Евлоги Георгиев, кура ми янко)

чувахме от двора епифаничното квичене на гуми, трясък на ламарини, пронизително стъкло – ура! и вече бяхме на кръстовището, възбудени и заплени от катастрофиралите коли

обикновено нямаше кръв и жертви, поне аз не си спомням, колите не се движеха толкова бързо през комунизъма, хаха

размазаните коли ни стигаха да бъдем щастливи цял ден и да си го разказваме цял месец, до следващото щастливо размазване на кръстовището на Оборище и Клемент Готвалд

прекрасно описание на Балкана, змейската клисура!

Песен втора е писана още в Лайпциг, което със сигурност е помогнало на омагьосването на погледа върху Родината и нейната История

за разлика от Вазов, Пенчо ясно и отчетливо изтъква магическия момент в своето описание на българската история – читателят ясно и отчетливо усеща магическия – литературен! – сюрплюс, което го спасява от „РЕАЛНОСТТА” на идеологическата „ИСТИНА” за Историята

Историята е Литература – който го прикрива е идеологически помяр, Вазов, Антон Дончев, Гоце (Първанов)

Историята е Литература – Пенчо, българският аристократ

Dichtung und Wahrheit (Поэзия и Истина)

Thursday, 2. April 2009, 19:13:50

днес прекрасен ден: лекция за Джамбатиста Марино, бях на кеф, девойките също, преподаването на литература е прекрасно, ммм

маниеризмът е по-„истинен” от „реализма”: попаднах на едни тарикати от Санкт Петербург, пробутваха нек’ва героиня на Достоевски, ммм

паршива литература, от всекъде паршива – смятаха, че всеки божи ден трябва да ми поднасят „събития” от живота на героинята си, хаха: рождени дни, нейни и на бебето ѝ, грипове, смси от колежки, кръстници, ваксинации на бебето и т.н. и т.п.

от *Възпитание на чувствата* (1869) вече трябва да е ясно на всеки правещ литература – пък била тя и My Opera зарибявка from Russia with love за западни балами – че литературата трябва да представя простия (наративно изключително, много сложен) факт, че „животът” се характеризира на първо място с това, че „нищо не се случва”

в паршивата им литература всеки ден се случваше нещо, ебахти

в живота всеки ден не се случва нищо, възпитание на чувствата

дайте на литературата – литературното, на живота – животното, кесярево

измислицата е спасението на истината

Penčo Slavejkov als (Anti-)Philologe

Saturday, 4. April 2009, 01:22:37

тази вечер една приятелка, която има голям опит в тези неща, каза, т.е. написа в скайпа, че блогът е наркотик

ще добавя – ношен наркотик, има и дневносветъл, както би казал Музил

още докато си миех зъбите преди лягане, ми се прииска да напиша постинг, направо се разбързах, ебахти, вдъхновението окрили миенето на зъбите, хаха

вчера – вече вчера в тези малки часове на нощта – почнах да пиша доклада си за Берлин, позабравената радост на писането на немски

няма да си купя превода на *Мъжът без свойства*, ще го запазя само за себе си в спомена на невъзможното му четене – едно от малкото невъзможни неща, докато бях женен, хаха, през праисторическата 2002

не бива да прекалявам с блога и порното, тези царици на нощта, да ги еба в гъза

утре – днес де – делова среща по обяд, за внасяне на равновесие ще се въргалям дотогава в леглото

дневносветла мистика, писане на немски

Алба

Sunday, 5. April 2009, 10:10:43

Добро утро, аз не благодаря за твоя отговор. За мен общуването с теб е изцяло публично – интимността предполага Име.

Глупаво изказване: „Сам се нарече прасе”. Ако си филолог, знаеш, че всяко слово е двугласно, това е гласът на ония с ножовете, онези, които са наричали „прасета” (marranos) моя народ и са го клали в името на Христос.

Вярвам само в обичащите. Те заслужават респект, не знаещите.

Единственото, което ме изпълва с щастие в писмото ти, е, че си хубава, мила моя.

Интелектуалките съответстват на смъртта.

Не съм чукал „грозна умна кучка”. Случвало се е при форсмажорни обстоятелства да чукам грозна тъпа кучка.

Гледаш целия Пазолини, добре. Бих бил с тебе всяка вечер в залата, ако бях в Сф.

Сало. 120 дни на Содом и Гомора ще те измъчи още повече, но ти си свикнала на болката на мисленето, не мисли, че не уважавам това, просто познавам рисковете му.

Да, тук е раят на земята, Св. гора. Тук Музил снизходи да го чета с болка и да го обичам на предела на способностите си за четене и обичане.

Не ти вярвам на доброто, но не го правя, за да те обиждам – от неприсъстващите неща, изпълнени с добро, вярвам само в бога на отците, майка и покойния ми баща.

Вярвам в нежността и целувката ти.

Владимир Сабоурин

План за деня

Sunday, 5. April 2009, 21:31:14

предават Бенфика-Щрела да Амадора, добре, пауза, време за размисъл

м-да, появиха се читатели, рамбовци

с повишено внимание: старото куче и младата глутница

старото куче трябва да пренапише миналото си на момче, работило за Марин Георгиев

младата глутница трябва да пише бъдещето си преди да е написала достатъчно авторски текстове

изпадналият им случай да се закачат за името ми очевидно е добре дошъл за тях, чувства се някаква жадност след сух период

задачите за утре: архивиране на стария лаптоп в преносимия хард, актуализиране на немското cv и списъка на публикации за модераторите на конференцията в Берлин, писане на следваща секция от доклада за филологическото школуване на Ницше в Лайпциг и за Пенчо 20 години по-късно на същото място, лекциите по португалска и италианска лит-ра

Бенфика вкара гол, стига толкова за днес

Червени капути

Monday, 6. April 2009, 12:33:50

неочаквано успешно писане преди обяд, не бях убеден в необходимата празнота на съзнанието след написването на сутрешния постинг

успях да стигна до тезата за Кървава песен като Ницшеански епос, превалих билото на доклада

дори неочакваната – чакана 6 месеца – новина за отрицателната рецензия на доктората не успя да попречи на радостта от писането, благодаря

имам цял свободен час до лекцията по италианска лит-ра, добре, че темата не ми харесва, дистанция

нито за миг не забравяй за властта на миналото над настоящето

Прасков се опита да направи смешно усилието ми в случая Бодаков, няма да се хвана, случай Прасков няма

има само хора, които раздават червени презервативи в общежитието

младите кучета на кучката столетница

Извънредни часове

Monday, 6. April 2009, 20:07:54

извънреден час по италианска литература заради ходенето в Берлин

извънреден: понеделник не ходя в университета, съответно не срещам хората, които ходят в понеделник

на връщане от работа срещнах човека, с когото се разделих преди близо 3 месеца, не го бях срещал след подвеждащо влажно-меката февруарска нощ на раздялата стори ми се, че не е готов още за необходимата промяна, но може да греша напомни ми за моята необходима продължителна неготовост, добре, че се оттеглих, на 41-а нямам толкова време на разположение да чакам

извънреден: за разлика от сряда, когато явно имат часове след моя, и от четвъртък, когато си пътуват по родните места, днес нямаха часове след моя и не бяха със саковете с празни буркани и мръсно бельо

най-дръпнатата кифла от курса остана в аудиторията и тръгнахме заедно към изхода

останах с впечатлението, че иска да обясни, не чак да извини, но да ми обясни сприхавостта си, не очаквах това от нея

вече излизахме от университета, когато срещнах поредния човек, когото този семестър не срещам, защото идва в понеделник

заговорих с него, не сварих да се сбогувам с кифлата, тя сякаш очакваше, че ще продължим заедно да излизаме от университета

извънреден: най-накрая написах писмо, с което изрично се извиних на човек, от когото наскоро ми кипнаха лайната, когато си позволи да се държи, разчитайки единствено на интелектуализма си, заебавайки императивите на живота... не е най-

точната формулировка на заебаното, но заебаването беше с типичната за
интелектуализма арогантност
ебахти, бях бесен

извънреден: днес се извиних

Кой си ти

Tuesday, 7. April 2009, 07:13:09

събудих се необичайно рано, главоболието смътно, добре

днес: Пенчо в Лайпциг, 1893 – там се е случило нещо, за да започне Кървава песен

сблъсъкът с неумолимата коректност на немското мислене? получаването на
отговор на въпроса за болестта на духа от Ницше?

големият въпрос – по онова време голям – на 90-те беше „другостта”, оттам играта
на идентичности, мистификациите, деконструкциите на аза и т.н. и т.п.

сега въпросът е за идентичността

кой си ти: кой е бог, коя е жената, кой е мъжът, кой те обича, кой те мрази, кой е
приятел, кой е враг (последната двойка въпроси определя, според Карл Шмит,
сферата на политическото)

ще успея да не чета пасквила на врага на татко, бог да го прости

ще успея да не чета онези, които не са мръднаели една идея от 90-те

ще успея да не чета онзи, който не отговаря на въпроса „Кой си ти”

Време за размисъл

Tuesday, 7. April 2009, 11:08:42

завърших доклада за Берлин, пратих го на Марк

предвиждах да пиша още, даже мислех, че няма да ми стигне времето

неочакваният край – писането е работа с времето

докато пишеш, нещо се случва с времето, нещо като разливането на чашата на Мохамед или при Кубрик в *2001: Одисея в Космоса*

колко смешно е – макар и на много високо ниво смешно – когато Уди Алън цитира в *Match Point* разливането на чашата от *2001*

на стари години Уди Алън узря да не го е страх да цитира Кубрик

спомни си *Последно танго в Париж*: Марлон Брандо казва на кифличката Think fast

за това става дума, който не го разбира е неволен, умен служител на смъртта, на иронията на смъртта

прави каквото ще правиш, докато чашата още се разлива

gsm-а звъни за училище

Толкова ли е лесно

Tuesday, 7. April 2009, 11:45:14

остана неочаквано много време до лекцията по португалска лит-ра, няма да го уплътнявам

нима това е всичко: малко бързо четене, copy-and-paste отговори, надценен нивото на сложност

длъжен съм да предполагам и очаквам, че всяко четене е решаващо, последно, вписано в полето на политическото, както го разбира Карл Шмит – Freund/Feind

с риск от пропадане в кухината на лейките трябва да държа на това ниво на сложност и последност

все някой ден ще се случи четенето, за което се готвя от 15 години, дано поне тогава да съм готов, аз, пътката с неугасналия свещник

пътката, каквато я иска бог, незаспала

помни това, пътко заспала

По график

Tuesday, 7. April 2009, 18:11:05

неприятна лекция по португалска, но си казах приказката, утре ще видя резултата в часовете по програма

часове по програма: никакви понеделнишни хора, извинения, кифли, епифании

неочаквано добро тичане, пълно с радостни изненади от страна на лекотата на тялото и топлотата на кръвта, почти също толкова пълно с изненади като неочаквано доброто писане

почти се убедих да направя откъс за Джеси Оуенс със записа на тичането

тази вечер Порту гостува на Ман Юнайтед, възхищава ме оптимизмът на португалците, дори след катастрофата на Спортинг с Баварците, никакво хленчене, никви сополи, как го правят

както са направили първото околосветско сигурно, първото прекарване на роби от Африка в Америка, прагматизъм на малките стъпки и ведростта на малките стъпки към нос Добра Надежда и отвъд

почвам да свиквам с лицемерието на блогната демокрация, статистиката на посещенията

при един циничен поглед стъпването в лайното не просто носи късмет, а посещения

сабоурин беналгин

Wednesday, 8. April 2009, 09:00:49

събуждане с главоболие, изчаках го в леглото, но се засили, взех беналгин, изчаках да подейства, забито във възглавницата дясно полукълбо, тази сутрин дясното

когато дадох на Борис Минков *Ляво и Литературно*, каза, че книгата прилича на опаковка на медикамент, сабоурин-беналгин

приех неизбежността на фармакопееята в случая сабоурин в една нощ на зимата на 2003, във все по-изпразващия се и оголено, вече без заобикалки ледено студен преди окончателното му напускане дом на Клемент Готвалд

беналгин, хаха, за отскок, после всекидневните сериозни медикаменти

не е лесно да съм това, което съм, там, където съм, но ще докажа това, което съм, независимо от това, къде съм, ако ще и с най-сериозните медикаменти

takova jivotno kato akademi4en negar nqma

Wednesday, 8. April 2009, 12:32:55

помни: баща ти, проф. Хесус Сабоурин, вече като стар мъж, беше заплют в лицето от някакъв млад лумпен, когато отиваше в университета, на кръстовището на Клемент Готвалд и Оборище

помни, че всеки път, когато някой лумпен заплюва баща ти в теб, баща ти се обръща в гроба и стърже с изпочупени нокти по капака на ковчега

запомни мазната реторична усмивчица на онзи, който каза, че в глутницата му само той не е расист

не споменавай вече името му

почитай баща си, мрази расистките лумпени с цялата си душа и с цялото си сърце

когато остарееш и дойде твой ред да бъдеш заплут от вечния лумпен, продължи пътя си към университета и повтаряй, след като избършеш храчката на лумпена от лицето си:

да бъде твоята воля, татко

Поезия и Тичане (trial run)

Wednesday, 8. April 2009, 22:42:43

днес се събудих с главоболие, малко преди полунощ пак ме боли глава

при все това изпълнен с дела ден, без големи издънки

лекция по италианска литература, тя гледа отнесено – възрастта ни лишава от тази отнесеност, приковава ни, втрещва ни

лекции по португалска литература, възстановена продуктивна интеракция

това, за което мислех и дневно мечтаех още от събуждането, страхувайки се главоболието да не го помрачи: проекта *Поезия и тичане*

откъсът за Оуенс, озвучен от запис на всекидневния ми крос

приповдигната напрегнатост от съзнанието, че записвам тичането си, моята всекидневна малка илиада

тежко първоначално разочарование: чува се само или почти само триенето на диктофона в джоба

Триенето:

Учителю

Триенето подобрява

постижението на спринтьора

тартана и шпайковете

Поезия и Истина, Поезия и Тичане

всекидневната ми малка илиада, записана

Поезия и Тичане 2: Тя

Thursday, 9. April 2009, 12:07:53

пак главоболие, поне има защо, теглих порно до малките часове

изцапах леглото с кръвта от наранения палец, кръвта проби през лейкопласта и се смеси със спермата

кръв и сперма: каквото и да говорят феминистките

кръв и сперма: както и да четат читателите

задържах да не пия беналгин чак до писането в блога

очертава се сложна, но за сметка на това продължителна борба в процедурата за големия докторат: търпение, дисциплина на не-четенето

идея как да приспособя диктофона за втория запис на тичането, този път с избягване на шума на триенето, да видим дали ще проработи технически

Поезия и Тичане 2: Тя

тичането, крайъгълен камък на устояването ми

Запиши вятъра, хаха

Thursday, 9. April 2009, 19:00:06

прекрасна лекция за Леопарди, тя попита дали е педераст, не си взе довиждане, не пожела весели великденски празници, хаха, пауза

въпреки приповдигнатостта от щастието с Леопарди и очакването на края на часа дисциплинирано, без еуфорични изцепки

утре почвам подготовка на лекцията за Хановер, втората ми най-добре платена лекция след Бъркли, втората от две, хаха

позакъснях с тичането, но въпреки това записът пак излезе над 20 мин., добре, време на добър средностатистически тек

този път нова изненада: чува се основно вятърът, добър пример за „случване“, просто вятър, копеле

записан вятър

Блокче шоколад, вечер на мъртвите

Thursday, 9. April 2009, 22:02:37

чувство на празнота, че няма да виждам десетина дена IV курс френски и италиански

радост, че утре ще почна да работя по *Epos Reloaded*: първа стъпка препрочитане *Теорията на романа* на Лукач, началото за епоса
още тази нощ почвам отново да слушам немската Илиада на Раул Шрот

докато пиша, се прехвърля My Docs от добрия стар IBM в преносимия хард

на пейката бях сам, гледах върховете на маратонките си, бомбардиран от всички български наречия: от македонците, говорещи български, до бесарабките, говорещи български

дойде редът на блокчето шоколад, което дълго стоя опряно на чашата с рома и пурата

кога пак ще поднеса на мъртвите, даващи живот, очаквах да е по-скоро, но вратите са затворени

Писмо от Марк

Friday, 10. April 2009, 13:17:00

прекрасно дълго писмо от Марк за доклада ми за Пенчо, който му пратих да погледне

отговорът се забави доста, но е, о, какъвто трябва да бъде – наука

с яснота и твърдост си давам сметка за пореден път – в този случай максимално ясно и отчетливо – че аз не правя точно наука

правя нещо, което пробужда интереса и понякога вдъхновението на хора, занимаващи се наистина с наука
тогава ме призовават да докажа научно твърденията си, които са ги заинтригували – и аз разбирам, че не ми се занимава
това е не-научна позиция

вероятно в поезията се случва същото – поетите усещат при мен неща, които ги грабват с нещо, и искат от мен да продължа поетически в същата посока, а аз усещам, че не ми се занимава
това е не-поетична позиция

моят въпрос – не само въпросите към мен – е въпросът за позицията

Блага и Мюлер

Friday, 10. April 2009, 18:02:37

добри дела, харчене на пари: пратката за любимия човек, новата книга на Милчаков, билет за Сф, буркан черен мед, даже не забравих за пореден път пшеничния зародиш, както всеки път, когато минавам покрай специализирания магазин, добър знак, хаха

гласът на мама, като се обадох да ѝ кажа, кога пристигам: момичешкият глас, гласът на младата жена

преустанових до пътуването слушането на португалско радио, дотогава само Илиада на Раул Шрот, тази сутрин беше вълшебно, Илиада на ръба между меденосладкия сън и мъжествения, груб немски

утре предпоследна сутрин, когато мога спокойно да обмисля въпросите на Марк, понеделник вече на път и липса на локус на писането

утре следобед бележки за лекцията в Хановер, вече знам, че ще завърша с утопията на Илиада, преведена от жена, българка, през социализма (сравнение с Хайнер Мюлер, гражданин на ГДР през лятото в БГ), антикомунист

Малките плочи

Saturday, 11. April 2009, 07:32:36

пролетна сутрин на Св. гора, щастието на слушането на немската Илиада, плочите на испански и руски от детството и светлината в гостната на Клемент Готвалд, когато ми влезе ученическата Илиада

снощи преди лягане натрапливи мисли за глутницата: за първи път в старата катедра, 2003-а, после в случая Бодаков, сега Рамбо 13

има нещо в мен, което наежда глутниците, какво е? самотата? неучастието в нечистоплътните практики на БГ-мизерията? не-българското?

снощи успех да се удържа да не пиша, дисциплините на устояването: академичната кариера, способността за самота, Германия, силите на произхода, бога на отците ми

малките плочи, Илиада

Глутницата

Saturday, 11. April 2009, 11:50:58

работата върху въпросите и предложенията на Марк върви добре, изпрах за пътуването, мога да си позволя половин час непродуктивно писане

самотата е това, което възбужда глутницата: радостта да окървавиш муцуна в масата на събратята с окървавени муцуни, радостта, че си избягал от самотата и страха и си ги прехвърлил върху онзи, който е самотен и трябва да го е страх от глутницата

радостта на младите кучета е разбираема, красива: те нямат име, нямат потребност да имат име, глутницата е радост, истинска, чиста радост

каква е ролята на старото куче? то също няма име, но знае, че името е необходимо, има потребността, но не може да я задоволи

организирането на глутницата пренася нейното име върху неговото, но той все пак остава скрит в демократичната тълпа, недосегаем за отговорностите, застрашеността, поименно вменяемите грешки на името

щастieto е възможно дори за старото куче, докато младите кучета имат какво да разкъсват –

извън глутницата

с елей си натриха телата

Saturday, 11. April 2009, 18:05:16

все някога трябва да се излезе изпод душа, може и когато свърши топлата вода,
свободната воля тук не е от първостепенно значение

от първостепенно значение тук са заключителните стихове от Десета песен.

Долония:

Двамата се потопиха в морето, потта си измиха

от коленете, от шиите и от бедрата могъщи.

След като с морска вълна те измиха от пот изобилна

своята кожа пламтяща и морни сърца освежиха,

влязоха в гладки и лъскави вани, с вода се обляха.

Щом се изкъпаха тъй и с елей си натриха телата

„елей”, т.е. зехтин (нещо подобно на първа студена преса, екстра върджин?), както
превежда Раул Шрот

топлата кръв е навсякъде, където е отвикнала да бъде – в тялото

café con leche

Sunday, 12. April 2009, 09:03:48

от няколко дена няма мляко Верея, трябва да слизам до кафемашината на портала

вчера постингът на равенлог ми напомни, че за 15 години писане нямам издадена поетическа книга

за *Sex Shop* (1993) платиха мама и татко, бог да го прости, толкова се радваше, дори мама не се противопостави, въпреки че писанията ми я отчайват, добре поне, че академичното ми писане ѝ носи необходимото майчино задоволство

постингът на равенлог ми напомни също, че забравям елементарния факт, че никое издателство в БГ през последните 15 години не би издало моя поетическа книга

БГ няма значение, равенлог е един от малкото, които радикално практикуват това, но идеологическото осмисляне на тази достойна практика е излишно, вредно дори

онзи, който ме нарече „путка”, е продавал задника си на Литературен Форум, на Марин Георгиев

той обясни за младите читатели, че докато си е продавал задника на Литературен Форум, на Марин Георгиев всъщност е бил дисидент

това е, което предлага БГ: да си продаваш задника и да си дисидент

забрави БГ

Цветница, 48 days until my father's death anniversary

Sunday, 12. April 2009, 12:01:52

пратих допълнения текст на Марк, съдейки по слабото удоволствие от работата
вчера, тази сутрин смятах, че и днес няма да има радост, ммм, човек предполага,
писането разполага

обадих се на мама за Цветница, спомних си, че от комунизма, от детските години
нямам ясен спомен за този празник, именния ден на мама, защо ли
дали мама е избягвала всичко малко от малко религиозно, за да не ме застраши в
училище?

Станишев чисти боклука около църквите, добре: раздай предизборните червени
капути, почисти боклука около църквите преди Българския Великден

големият ми пролетен празник беше 8 март, съученичките ми, рускичетата бяха
приказни на този ден в черно-белите си униформи и здраво стегнатите си плитки,
малки Деметри, богини с хубави плитки

добре са измислили в Опера тази опция за обратно броене: X days until Y

смъртта е обратното броене на живота: днес е първият ден от остатъка на живота
ми, X days until your death, mathafacka

снощи Данчо мина да ми върне диктофона, случайно видя немската Илиада и
попита какво е това, учуди се, че съм дал 80 евра за него

казах му, че ще ми е за цял живот

дисковете не издържат толкова, каза той

хаха, той е на 28

в моя случай ще издържат, хаха, цял живот

Писмо от Марк 2

Sunday, 12. April 2009, 18:03:50

десетина дена няма да мога да тичам, днес нещо като сбогуване, прегърнах моето дърво на Св. гора

непосредствено преди излизане за кросчето – писмо от Марк, бързо бе прегледал новата версия на доклада ми и връщаше коригирания текст, беше преименувал файла от моето Poeta_Philologus на Sabourin_Slavejkov, хаха

едновременно чувство за хладна дистанция, благодарност и чисто познание на това, което не съм

дефиницията на реализма по Хуго Фридрих – усещането за съпротива на действителното, което не е субекта, което не сме

беше коригирал мои политически не-коректни изрази, касаещи Българската Идеология, хаха

на Патроклия съм, молитвата на Ахил – Патрокъл да се върне от битката:

Спря се в средата на двора, с очи към небето започна
вино да лее и скрит не остана за Зевс гръмолюбец

Шрот превежда в прозаическата си версия: „и Зевс го гледаше”

това сме изгубили – боговете, които ни гледат

ала не и потребността да бъдем гледани

затова може, трябва и искаме да ни гледа Големият Брат

Снощи

Monday, 13. April 2009, 10:05:29

снощи умора и отвращение на ръба на главоболието от демократическото лицемерие, само писането оправдава това безсмислие, страх, че сутринта може да се наложи пак да го правя

хитростта на писането, наследството, за което отговарям пред баща си и бога на отците ни, облекчение, че ще мога да седна да завърша за Пенчо

Пенчо Славейков *Българската народна песен*, препрочетох го 13 години след първата ми среща с Пенчо

спомен за намирането на Сборника на Братя Миладинови, второто издание, в антиквариат някъде около Славейков, в началото на 90-те

двете големи български книги, пред които се прекланям безрезервно, както се прекланям пред писането:

Речникът на Найдено Геров, Народните песни на Братя Миладинови

у дома

Wednesday, 22. April 2009, 21:18:19

събуждане в 5:30 на матрака върху дюшемето в Берлин, спомен за лудата любов и ебане със Сибиле, матрака върху дюшемето, кехлибара на косите й върху кехлибара на дървото

кана зелен чай с Александер, слънце в Берлин, дъжд в Сф

странното усещане, че капките дъжд се превръщат в нещо парцаливо като мокър сняг при допира с паважа, самотата на мама на Великден, нямаше да си спомня за Великден, ако не беше смс-а на Данчо в нощния хотел, Berlin Mitte

парите от лекцията: пълният запис на *Мъжът без свойства*, три преоценени фанелки Tom Tailor в необичайни за мен – не бели, хаха – цветове и метално „V” на летище Тегел, „S”-тата бяха свършили, левовете не ми стигнаха за таксито, слезнах на Орлов мост и хванах 305 за две спирки, последните 10 лв. от картата за такси в Търново

у дома веднага *Мъжът без свойства*, Втора част, пристигането на Урлих в родния провинциален град за погребението на баща му, срещата с Агате

капки дъжд на паважа като нещо парцаливо, белотата на цъфналите дръвчета в тъмнината

Мащерка

Thursday, 23. April 2009, 12:34:01

в дома на леглото си, отлагане на ставането, на границата между там и тук, която ставането би прекрачило

лекцията за Джовани Пасколи и Габриеле д'Анунцио – „там”, Димчо и аз – „тук”

празният хладилник с буркан втвърден от студа течен мед, нито кисело, нито café con leche, потънала в прах кутийка с билков чай

голямата бяла чаша, много вода, четири пликчета чай, много мед, който едвам се стича като борова смола от супената лъжица

на дъното: утайката от билковия прах и избледнелия остатък от боровия сумрак на разтворилия се мед

Местата

Thursday, 23. April 2009, 18:42:26

оставих *Мъжът без свойства* да тече, на връщане се чуваше през отворения прозорец, многочасовия MP3 диск, денонощния континуитет на *Мъжът без свойства*

разочароваща, но спокойна лекция, добър финал: Д'Анунцио *versus* Мусолини – клоун е не писателят, а политикът

засичане с жената, която ме харесва, а аз нея не, по дяволите, на мъчително слънчевия фон на пристъп на самота, забави ме за часа

мила е, нежеланието ми не превръща милостта ѝ в омраза, благодаря

натрапливо прозрение: семейството като модус на егоизма, заеби

помни: никакви отношения, лишени от топлота, никакви отношения, освен професионалните

смяна на маските, следи топографията

засега последния остатък човешка реалност: мястото

цветно пране

Friday, 24. April 2009, 12:36:45

разтребване на дрехите за пране от пътуването, първо цветно пране, май трябваше да започна с бялото, цветното се оказа по-малко, мама идва в понеделник

Мъжът без свойства върви добре, на практика планираното Второ четене, първо интегрално слушане след *Mann ohne Eigenschaften. Remix* (2004)

при първото четене през 2002 бях женен мъж, тя ми пазеше гърба

тази сутрин имах видение, че се скланя над мене, както само тя умееше да го прави, 6 години по-късно, мастурбирах

беше хубаво, не я касаше

епос, пране

Friday, 24. April 2009, 15:13:56

час и половина до тичането, спокойно усещане, че ще го направя без да се насилвам

вече се натрупаха пасажии от интегралния запис на *Мъжът без свойства*, които са по-слаби като изпълнение от съответните пасажии в *Mann ohne Eigenschaften. Remix*

няма женски гласове, няма озвучаване, няма различни (мъжки) гласове

Mann ohne Eigenschaften. Remix е всъщност театрализация на романа, театрализация на епоса – това, което имплицира Аристотел в *Поетика*, когато сравнява епоса и трагедията

Mann ohne Eigenschaften. Remix е по вкуса на Аристотел

интегралният запис на *Мъжът без свойства* на *Zweitausendeins* (2004, 2006) е в този смисъл пред-Аристотелов епос: без драматична концентрация, без музика, без различни гласове – един четец, рапсодът

изпрах, прострах – всеки път се учудвам, че всичко е наред, че пералнята не ме е изоставила и този път, хаха, за пореден път във връзката ни от 2002

Mann ohne Eigenschaften, и двете

Saturday, 25. April 2009, 10:19:45

хладна сутрин, тих дъжд, който постепенно се засилва, смътна мускулна треска от вчерашното бягане, ясно усещане на тялото

интегралният запис на *Мъжът без свойства* набира скорост и необходимост на слушането, попадането на него напълно случайно: Марк е запазил младежката страст да купува книги, комбинирана с немската страст да купува преоценени и/или евтино преиздадени скъпоструващи книги – печелившата формула на *Zweitausendeins* (немско издателство със собствена верига книжарници)

така при една от разходките из Хановер минахме през *Zweitausendeins*, макар че бях убеден, че пълният запис на *Mann ohne Eigenschaften* е изчерпан, поне такова инфо бях открил на страницата на издателството, изчерпан, *vergriffen*, култова дума в немските книжарници, нещо като гордото „няма” на продавачките през социализма

оказа се, че го има, и двете части, по 35 EUR, в пакет с отстъпка 60

нямах парите, казах на продавачката, че ще си помисля, не ми повярва, разбира се, беше силно учудена като цъфнах на следващия ден с хонорара от лекцията: *Beide!?* (И двете!?)

о, да, скъпа, и двете

мило: съвкупност от обществени отношения

Saturday, 25. April 2009, 16:18:38

странно усещане за удължаване на деня, макар че не станах рано, 110 глава от
Първа книга на *Мъжът без свойства*

свиквам с гласа на четеца, свикване и еротика, както свикваш с тялото на жената, с
която спиш, и започваш да я обичаш, гласът като квинтесенция на тялото, на
преминаването на едно тяло в друго тяло

закачих плаката на лекцията в Хановер до плаката на лекцията в Бъркли, 9 години
по-късно, напомняне за бавното време, помни бързаците на 90-те, особено един от
тях, първият, който се продаде „на зелено“, преди да беше изградил нещо

половин час до тичането, смс от Мтел, че ще ми спрат телефона на 30. Април, би
било добре, но няма да стане, защото ще си дръпнат парите от дебитната карта
веднага, щом ми преведат заплата преди края на месеца, дали го знаят?

транзакции: парите преминават от място на място, завихренията консолидират за
миг „съвкупности от обществени отношения“, дори приятелства и вражди, хаха,
сферата на политическото

милият разговор в банката: нямам наличност за застраховката Живот и Мтел, мила
молба да не дръпна цялата сума като ми преведат заплата, уверих, че няма, а
всъщност защо не, хаха

така вече никой няма да е мил към мен, чиста работа

Към Социалния договор

Saturday, 25. April 2009, 17:56:48

финансово-счетоводно прозрение по време на тичането: парите, които дължа на Мтел и Алианц Живот, са парите, които дадох на заем
ще почна месеца с изплащане на дългове, не е ли това принципът на обществения договор: да дължиш и да ти дължат? да дължиш, защото ти дължат?

утопията да не дължа на никого нищо и нищо никой да ни ми дължи е дълбоко асоциална

базата на човешките отношения е да дължиш и да ти дължат – другото е асоциално поведение, анархизъм

няма сякаш съществена разлика между комунизма и капитализма по въпроса на дълговете, върху които се базира обществото, дългът като принцип на социалния договор

да искаш и да практикуваш да не дължиш и да не ти дължат е анархизъм, който подкопава всеки социален договор, бил той капиталистически, или комунистически, или анархо-капиталистически, или анархо-комунистически

да искаш и да практикуваш да не дължиш и да не ти дължат е моят анархизъм

единствено приемливият за мен анархизъм на-себе-си

Краят на Първа книга

Sunday, 26. April 2009, 09:28:45

относително ранно събуждане, тихо, дискът бе свършил

заспиване някъде на демонстрацията срещу граф Лайнсдорф, един от образцовите пасажии на инверсията „външно-вътрешно”, която ме занимаваше при първия прочит на *Мъжът без свойства* през 2002 и в немските доклади в Русе и Клагенфурт

бялото пране изненадващо се побра в пералнята, остава да разчиста и постела леглото на мама за понеделник, малко по малко се успокоявам, че ще мога плътно да слушам *Mann ohne Eigenschaften* без да застраша всекидневните задължения, лекцията за Пирандело и по португалска литература

вчера тичането бе тегаво – вторият път след пауза винаги е така, първият не отговаря на реалността на тялото, а на еуфорията на завръщането забелязах, че цепването на кожата на лявата маратонка се е разширило, поминалата зима бях бесен, че „оригинален” като цена Reebok може да се сцели още на първия месец, сега съм благодарен, че са удобни, макар и сцепени, ефектът на дългата връзка, която примирява с отделните дефекти, когато има, изработила се е с времето функционална субстанция, субстанция на доброто функциониране

беше хладно и неизпръхнало от дъжда преди обед, на прозрачния вечерен фон на хладния въздух още по-силно аромата на цъфтежа

Метро: спомени от семейния живот

Sunday, 26. April 2009, 16:31:25

15 минути до тичането, концентрация да не допусна правописна грешка при изписването на рубриката

излязох за картофи и кисело мляко, прекарах няколко часа на студено в Метро: на входа на общежитието Данчо с Голфа, промяна на плана, радост, че ще бъде известно време с Данчо и Нев, притеснение дали са ми превели заплатата, нищо, разходка в Метро

постепенно изплува споменът за пазаруването с Д. в Метро 1, Цариградско шосе, прекрасната блуза с 69 или някакво друго число, изписано с големи цифри, купено от Метро, не искам, но я помня все така, хаха

неизбежност на спомена – заедно с Данчо и Нев, студа в отделите за месо, последния кръг на Ада на Данте, когато си сам, само женската топлина може да те предпази от капиталистическия ад на самотата и студа

на връщане учудване от тишината в стаята ми, не ме посрещна *Мъжът без свойства*, да не би да е свършил дискът, не може да бъде, явно е спирал тока – използвах да сменя диска, сложих първия диск на Втора книга

любимата ми част на *Mann ohne Eigenschaften* (изключвам незавършените средиземноморско-августовски епизоди на инцеста) – края на Първа книга и началото на Втора

единствено възможната жена – сестрата

Тримата братя, солената извара, раната

Sunday, 26. April 2009, 19:11:41

порязване при рязане на кромид лук, любимия ми, запомнен детайл от приказката за Тримата братя, ламята и златната ябълка: порязването на пръста и посоляването на прорежа

не можах да изляза на време за тичането, завяла силно, успях да се мобилизирам да изляза един час по-късно, Св. гора беше като в *Сталкер*, като в Зоната, никой, самотната птица след дъжда, песента на пресекулки на капките

не съвсем никой, две момичета с необходимите анцузи, набран лилав и бял люляк, родео с миниумно-оранжева Лада 1600 горе, някой от махалата

Улрих и Агате вече стигнаха до безкрайния разговор, странно, че понасям като фикция нещо, което в живота никога не съм понасял, може би някой ден ще почна да го понасям и в живота, със сестрата сиамски близък, хаха

странно, изварата е солена

раната и солта

Сега Агате е тук

Monday, 27. April 2009, 10:01:09

снощи на гости у Данчо и Нев, отидох за малко, но седях до полунощ, телевизия, отдавна не ми се беше случвало, обичайното в тези случаи усещане, че съм извън себе си

днес идва мама, добър повод да оправя стаята за идните 5-6 месеца, трябва да го направя, добре, че трябва, добре, че трябва заради мама

пристъп на усещане за самота, яснота, че трябва да се изтегля от привидните заедности, което означава непривидна самота

дисциплина на несъщественото писане, поне до 17-ти, принципната неяснота на извънположеното целеполагане като неразделна част от дисциплината

писането като принудително-избрана интимност, при която другият е необходимо неопределена величина

Втора книга, гл. 24, „Агате наистина е тук”

възелът на вратовръзката, café con leche

Monday, 27. April 2009, 13:11:03

опаковах радиатора и печката в ъгъла, в пролуките книгите от доскорошното писане, ново свободно пространство в стаята

остава да постеля леглото на мама и да мина основателно с прахосмукачката, основателно ще рече: след месеци нечистене и преди месеци нечистене

дай боже да са нечистене и писане, очаквано добра комбинация

костюмът за защитата, татко ме иска така, защитата ще е защита на татко в мен

някой друг ще трябва да ми направи възела на вратовръзката, засега café con leche, за да продължа въодушевно с почистването за посрещането на мама и на летните планове за писане

Скрита реклама на Нескафе

Monday, 27. April 2009, 15:14:22

щастие в главата след café con leche, писах *Произход на испанския пикаресков роман* с голям буркан Nescafé Gold, купен във Виена, ммм, материалността на духа

може би невъзможен спомен от къщата в Сантяго де Куба, аромата на ежедневното café con leche на многото братовчедки и братовчедчета

приятна гледка отсреща, леглото на мама, постлано с чисто спално бельо, килимът отпред видимо по-чист, хаха, най-вече сегмента пред леглото на мама, по-мърлявичко в моя сектор на килима, инфантилни хитринки

страх от чистотата като цел в себе си, без отношение към санитарния минимум, необходим и достатъчен за спокойствието на писането, хаха, до лятното писане е още далече, достатъчно време за достигане на санитарния минимум на чистотата като функция на писането

неотвореният буркан Nescafé Gold от миналата зима във Ваймар, в очакване на лятното писане

Най-добър до края на:

08.2010

Най-добре до края на август 2009

Месец и половина

Monday, 27. April 2009, 18:06:28

търпеливо изчакване на налягането на топлата вода, умело справяне с моментното
й идване между липсата на налягане в топлата и бързо налягането на бързо
изстиващата вода

на няколко пъти под душа ми се стори, че чувам шум от суетене пред вратата,
спомен от детството, когато разпознавах стъпките на мама още на стълбището, от
първите стъпала на първия етаж, стъпките на мама, по-бързите стъпки на татко

търпението, добрите му стипчиви плодове, успях да не допусна опасни грешки в
продължение на 6 месеца, последователна благодарност и дисциплина в
оставащите месец и половина

на излизане за тичане момичето, за което научих вчера, веднага ми проблесна, че е
тя, основните неща съвпадат, размина ми се, виждам я навреме, благодаря

размина ми се за пореден път, времето изтича, но не е ясно кое време, търпение

търпението е цел на себе си, ценно е, дори когато не е средство за постигане на цел
извън самото себе си

месец и половина или трийсетина години

Костюмът

Thursday, 30. April 2009, 18:47:48

добра лекция за Пирандело преди излизане в серийните празници: маските, персонажите и кремацията – ласкателствата пред Мусолини и разпръсването на прахта край сицилийското градче Каос

маските пред лицето на властта и прахта след кремацията пред лицето на античния Хаос

сривът онзи ден, пратеник от миналото в Сф, публика от две слушателки на лекцията за Тарантино, странни изказвания на Я. за нейната приятелка, стана да ме изпрати до вратата на заведението

два плана за след лекциите: подстригване или отиване до магазина за костюма

Надя не е на работа, отивам да видя за костюма, оказва се по-далече, отколкото си представях, чувство, че няма да го намеря, още малко и ще питам, в следващия момент го виждам, клиенти преди мен, първо абитуриент с приятелка, после мъж с жена си, продавачката е заета с тях, имам време сам да разгледам, но нищо не ме грабва, не мога да се ориентирам в размерите, няма тъмно син, какъвто си представях

продавачката е рускиня, казвам ѝ, че съм учил в руско училище, казва ми, че е от Санкт Петербург, костюмът е изненадващо удобен, изненадващо не е неудобен, колкото ковчега в катафалката, черен и лек, при подгъването на панталона: „И да казвам, и да не казвам, ръцете са все в джобовете” – извинявам се като ученичка, че не съм я разбрал

костюмът за защитата – за последния клас от руското училище

на фирмения хартиен плик: *since 1989*

водиш-и-се-държиш

Friday, 1. May 2009, 20:01:45

връщане в тичането след срива, дисциплината на тичането и писането

мисли по-прецизно за празните места, обусловени от видимата топография,
удържай яснотата, отчетливостта и сложността на мисленето, простотата на
тичането

видях дървото, чиито цветове бяха обсипали старото Ауди, което мярнах в града,
розово-лилавия цвят върху черната катафалка на колата

връщане в тичането, визия за евентуално следващо четене с генеалогическа езикова
дълбочина, пропуснато обаждане на мама

не съм чул телефона, какво съм правил по това време, сакатия младеж, поддържан
от малко по-възрастен мъж, отдалече изглеждаха като двама пияни, единия по-
малко, води другия, но и се държи за него

трите обиколки, моето дърво

дробът

Friday, 1. May 2009, 21:39:50

беналгин, по-скоро преди същинската пулсираща болка, може би избързах

черният дроб на Прометей, за това става дума, кълването през деня и регенерацията през нощта

общосподелимите позиции не могат да се удържат – пределно настояване и отстояване на това, което ти се е случило

коректната общосподелимост е в допускането, че всеки адресат легитимно прави същото: настоява и отстоява това, което му/й се е случило, до предела

общезитието е празно, всички са у дома, с изключение на бесарабите и хора като мен, календарно-цикличните пулсации на опразването и изпълването на общезитието

пролет и празнота – необичайно, август и февруари е обичайната, дълбоката и продължителна, протяжна, истинска празнота

пулсацията, Прометей

Изпълненото с увереност предчувствие

Saturday, 2. May 2009, 11:18:01

дълго слушане на *Мъжът без свойства* в леглото след окончателното събуждане

снощи валя, тъмна сутрин, тишината на празното общежитие, свитите на кълбо
кучета

липса на радостни съвпадения в слушането на *Мъжът без свойства* снощи и тази
сутрин, но непосредствено след като се измих, изплува за втори път пасажът, който
избрах за мото на *Свещенотрезвото. Мистика и Модерност*:

„Изпълненото с увереност предчувствие, че всичко срещнато се намира в приказна
връзка с нещо скрито, й бе познато от всеки един момент на възбуда в живота й.
Долавяше го като някаква близост, усещаше го зад себе си и бе склонна да очаква
часа на чудото, в който да не трябва да прави нищо друго, освен да затвори очи и
да се облегне назад. Улрих обаче не съзираше никаква помощ в неземните
мечтания и вниманието му в повечето случаи изглеждаше погълнато от безкрайно
бавното превръщане на неземното съдържание в земно. Агате разбра, че това бе
причината, поради която в рамките на двадесет и четири часа го напускаше вече за
трети път.” (Musil, R. *Der Mann ohne Eigenschaften*, Bd. II, aus dem Nachlass hg. v. A.
Frisé, Reinbeck: Rowohlt, 1989, S. 1062.)

време за café con leche

призраци

Saturday, 2. May 2009, 12:02:36

техническа грешка, при която получавам съобщение, че постингът не е качен,
пробвам пак и пак, накрая прибягвам до ultima ratio „излез и пак влез” – и виждам
Изпълненото с увереност предчувствие качено безброй пъти

техническа грешка като алегория на писането в блога? на безкрайната тавтологична
мултипликация?

още Кафка отбелязва призрачния характер на новите медии, „призрачен” в
буквалния смисъл, че написаното от нас и поставено в медията е на разположение
на призраци

мъжът със сакатия младеж

Sunday, 3. May 2009, 11:10:49

здрав сън, благодаря, събудих се по някое време от студ, сложих още едно одеяло, но после пак съм заспал, дълго слушане на *Мъжът без свойства* с пробуждания и унасяния, окончателно ме събуди обаждането на Л., ще се видим днес, добре

преди заспиване отчетливи идеи за стратегията на защитата, май успях да хакна основния аргумент на противника, през почивните дни разнищване страница по страница, сутрин, след café con leche, хаха, не повече от половин час, от хигиенични съображения

омразата му е изиграла лоша шега, изиграй я добре

не подценявай смъртоносната сила на геронтократическата немощ – Бащите на Кафка – пази силата си, крий силата си от смъртоносната им слабост

вчера перфектно тичане, неочакван разговор с мъжа, разхождащ сакатия младеж:

„Колко обиколки правиш?”

в първия момент не можах да реагирам на въпроса и дадох уклончив отговор, хаха, при засичането на следващата обиколка му отговорих, сега пък той се изненада, че го заговорих, попита ме на колко съм години, цифрата, която назовах, ме стресна: 41, хаха, докато тичам, звучи стряскащо, тичащото тяло не приема тази цифра, мъжът каза „добре”, може би сме горе-долу на една и съща възраст, може би е спортувал

запомни този разговор: прекрасен пример за абсолютно разминаване на нагласа и действителност

очакване днес да ги видя

разговор

Sunday, 3. May 2009, 17:17:36

Мъжът без свойства ме посрещна от вратата, в тишината на опразненото общежитие, у дома, в непрекъснатото четене на *Mann ohne Eigenschaften*

дълъг разговор с Л. в парка, пейката, която свързвам с пролетта, разказах цялата история, проясняване, разказването е практика, механизъм за проясняване, както писането при непрезентен слушател

лещата ще закъснее, хаха, ще я сложа и ще излеза да тичам

вечерното слънце вече бие директно в прозорците, през пердетата от стаята на татко в дома на Клемент Готвалд
когато татко го нямаше, четях там, лятното слънце през тези пердета, сега тук, в стаята на Св. гора

татко, четенето, писането

писането като самотно проясняване и проконтролиране на-себе-си

песента на совите

Monday, 4. May 2009, 10:09:45

още една студена нощ на отворен прозорец, с три одеяла от самото лягане, заспах късно, заради закъснялата леща и вечеря, но безпробудно, заспивайки слушах методично-спокойната настоятелна песен на малките сови в гората отсреща, преди да заспа мина само една кола, стара, руска, съдейки по звука на мотора

вчера покана да изнеса лекция за Фуко, поколебах се дали да приема, заради подготовката на защитата, за щастие приех, доверявайки се на човека, който ме покани, и на даймона, хаха, „говора примерно”, но сериозно

редът: писане в блога – подготовка на защитата – лекцията за Фуко

ръцете ми още миришат на целина и джоджен от вчерашното готвене, спомен за мириса на ръцете на мама и на Д.

сутринта дискът на *Мъжът без свойства* беше свършил, разсънвайки се го пуснах отначало

кафе без мляко

Monday, 4. May 2009, 18:05:06

започнах лекцията за Фуко, предпазлива радост, трябва да бъде предпазена от гаденето на работата върху защитата: предпазена от повдигането – било то гадене, или отреагираща еуфория

малката предпазлива радост от връщането към щастието на четенето на Фуко, кафе без мляко, докато пиша постинга и уплътнявам времето до тичането, внезапно притъмня, дано не завали

страха, лудостта, психиатрията, Ницше – елементарни опорни точки на представянето на материалността около фасцинацията на Фуко, чрез които да въведа концептуалността и генеалогията на постструктурализма, реториката на другостта

на слизане към града, след моста, група млади циганки: „Ще имаш успех, хубавецо!”, хаха, още не е умряла циганката

детски смях на люлката пред общежитието, момичето в бяло на задната седалка на черния Фиат

тичане и майски бръмбар

Tuesday, 5. May 2009, 10:22:03

здрав сън, ultima ratio, преди заспиване малко задушно с трите одеяла, но сутринта здраво гушене в тях, хлад от отворения прозорец

печелене на време, дисциплина на бавенето на топката, разсейване преди и след работата в лайнния текст

перфектна самота, трябва да си благодарен, че лишените от топлота контакти временно са отпаднали „по обективни причини”, хаха, това е дефиницията на лишените от топлота контакти – те моментално отпадат при появата на „обективни причини”, заеби

самотата идва на вълни, не ѝ се противопоставяй, когато вълната минава

вчера, по нагагорницето към Св. гора големият майски бръмбар незабележимо бавно пресичаше асфалтирания път, движехме се в перпендикулярни непресичащи се вселени

смъртта, абсолютният господар

Tuesday, 5. May 2009, 12:22:58

Май е месец на смъртта, 25 дни до годишнината от смъртта на татко

писане преди излизане, задължително след работата в атмосферата на лайния текст, този път съзнателно кратко, наложих си да спра, наближавам до „изводите” му, правото му черво

концепцията на Канети за властта и смъртта: зад всяка проява на власт стои, дебне смъртна заплаха, заплаха със смърт, заплашване със смърт

NN очевидно си представя, че ме е съдвкнал, храносмлял и вече съм в правото му черво, радостта му, не подценявай това, за което свидетелства радостта на правото му черво – чувството за власт над живота и смъртта

за пореден път съм сам в момент на опасност, кога най-накрая ще се науча да приемам тази самота като ясен знак и помощ от страна на единствено помагация, единствено неоставящия, единствено стоящия до мен и с мен

помни самотата в момент на опасност, тъкмо когато не си сам в момент на щастие, на което му е широко около врата и в тази широта се настаняват онези, които не са били с теб в моментите на опасност

щастливо припомняне на забравената глава от Втора книга, последната нощ на Агате в изоставения дом на родителите, поредна близост с чувството за бог на Агате: „Ала изтощена и трепереща, трябваше след малко пак да признае пред себе си, че бе почувствала „Бог” също толкова отчетливо, колкото мъж, който стои зад нея и слага палто на раменете й.”

когато си сам в смъртна опасност, той е бил и е

Благодарност

Tuesday, 5. May 2009, 15:09:13

голямото рижаво куче излочи прокисналото прясно мляко, което му сипах в кофичката от кисело, отдавна не бях виждал как куче лочи мляко, ммм, вкусно

продухване на главата, минимум мисли за лайняния текст по време на разходката до града, радостно предчувствие на работата върху лекцията за Фуко, проблясък да я базирам върху коментар на пасажа от *История на лудостта*

щастие от връщането към съновидното преживяване на безкрайното четене на *Историята*

разходката след работата върху лайняния текст и тичането преди вечеря като опорни оси на доброто движение на деня, здравословното ежедневие, на което трябва да стъпя

благодаря за възможността да се върна към Фуко точно в момента на борбата да изчистя интелектуалното си усилие от лайната

богинята

Wednesday, 6. May 2009, 17:00:13

продължение на странния ден, все пак отработих две страници, спирането на тока изведе остатъчните обитатели на общежитието навън, на пейката пред входа, основно бесарабки, обадих се на Данчо, тъкмо беше тръгнал да види, що няма ток

поседяхме на огряните от слънце студени стъпала на входа, доста се смях, със странното усещане, че не ми е до смях, хаха, добре е така

разходка с Данчо на Св. гора, неочаквано много коли по пътя, горе направо събор на хора от махалата, яснота колко е хубаво там, когато няма почти никой или никой, Зоната от *Сталкер*, едва ли ще е така довечера, ще тичам посред събора, хаха

още не съм работил днес върху лекцията за Фуко, но имам време до тичането, тока дойде, дори ще мога да си направя кафе, хрумна ми да му сипя малко от канелата, която ми препоръча кубинският приятел, ммм, богинята обича канела и мед, но при ритуала медът първо трябва да се пробва преди да ѝ се поднесе, защото е била тровена с мед

канелата и меда на афрокубинската богиня

богинята 2

Wednesday, 6. May 2009, 18:23:32

кафето с мед и канела, ммм, но остава утайка, спомен между зъбите за сутляжа в седмичната детска градина в Княжево, магарето на зелената ливада

15 минути до тичането, подготовка на мюслито с кисело мляко и пшеничен зародиш за вечеря, добре

странно усещане, че денят продължава да е странен, хаха, смях от пейката пред общежитието, дали има още много хора на Св. гора, сигурно, време за барбекюто

за пореден път съм втрещен от политическата активност на Фуко: нелегални анкети в затворите, излагане на полицейски побои по време на демонстрации, задържания, седящи стачки в институции

достойно за възхищение – и такива книги!

дай боже всекиму, изглежда невъзможно, страдал е от пристъпи на страхова невроза

изглежда невъзможно – толкова можеш

Thursday, 7. May 2009, 20:07:54

нямаше топла вода, първи парникови домати за сезона, хаха, първо къпане със студена вода за сезона, спартанци, батка, спартанци

закъсняване за тичането, страх, че няма да има топла вода, хаха, въпреки това автономното щастие на тялото, автономната благодарност на тялото, благодарност на тялото към себе си, щастие на тялото към себе си

„тялото – затвор на душата” (неоплатонизъм, християнство)

„душата – затвор на тялото” (Фуко, т.е. Ницше)

тялото – щит на духа, сила на триенето на духа, философия и тичане, хаха, Хераклит, „тичащия философ”, хаха, давай, бате, давай

тичането – Термопилите на духа

История на лудостта

Friday, 8. May 2009, 16:47:27

дръпнатите пердета, слънцето през тях, лятната капсула на писането, макар и още хладна, започнах препрочитането на *История на лудостта*, чисто щастие и тъга на спомена, купил съм книгата на 7 май, спрялото и шеметно време

„останки от конкретни болки”, „една работа, където ставаше въпрос само за някогашни страдания и за потънали в прах архиви на болката”

неочакван спомен: поднесе ми нещо зелено-кафяво, гъсто, безвкусно и тежко, беше дошла на спирката да ме посрещне по махленско-общезитиен анцуг, когато го съблече, остана по абитуриентската си рокля

половинка голяма глава кромид лук, нарязана в лещата, дано ми продуха носоглътката за тичането, радост от предстоящия уикенд на История на лудостта

„да бъдат оставени да говорят сами онези думи и текстове, които идват изпод езика и не са били създадени, за да достигнат до словото”

КЪЛВАЧЪТ В СИНЬО

Friday, 8. May 2009, 19:55:01

големият кълвач на клона над мен, представата на изскочилата от високата сочна трева черно-бяла сврака в мен, черният дрозд в *Мъжът без свойства* с червения червей в клюна, полудяващата Кларис

излезеш ли да тичаш, всичко е „ясно и отчетливо”, тялото само се занимава със себе си, „духът” левитира над тялото, тялото го люлее като бебе в люлка

светът на тичащия човек е различен от света на седящия човек, би казал за това Ницше или Витгенщайн

тичането е модел на ходенето, рефлексията е модел на телесното движение, след тичането усещащ ясно и отчетливо всяко движение при ходенето, когато се движиш, усещащ ясно движенията на рефлексията

пак нямаше топла вода, добре, вторият път е по-добър от първия, мъдрата, хаха, аскетична и свободна технология на бързовара, кофата и легена

черния дрозд с червения червей в човката

спане-тичане-спане прим

Saturday, 9. May 2009, 11:24:17

втора сутрин меденосладко излежаване, благодаря, спане и тичане, хаха,
непробиваемо, бронейни патрони няма открити

окончателно ме събуди звънене от портала – поща, от немския професор романист,
благодаря, добър отскок за Фуко, днес и утре само Фуко, ура

пратката пътува към човека

кафе с мед, *История на лудостта*

процесия

Saturday, 9. May 2009, 16:25:22

до града за кисело мляко, надолу високата сръбкиня, нагоре русенката, познати от миналото на *Мъжът без свойства*, неприятно, но не особено, смътно

на връщане на спирката бивша студентка, пак от миналото на *Мъжът без свойства*, хаха, рейсът дълго не идваше, раницата тежеше, процесия от жени, би казал Моозбругер, хаха, няма да стигаме толкова далече, просто моментно прекъсване на четенето на *История на лудостта*

квиченето на поредните наскоро родени кученца, тотално господство на руската естрада, о, да, День Победы, всеки ден от няколко дни

самота-писане-самота прим, писане-самота-писане прим и т.н.

имаше ли нещо хубаво, да, най-мъничкото блокче Своге, продължаване на четенето на *История на лудостта*

след лещата

тънката струйка

Saturday, 9. May 2009, 20:02:51

тънката струйка студена вода, пределът на свободата след тичането, търпение,
търпение, тънката струйка студена вода

горе Логана на мъжа със сакатия младеж, тях не ги видях, липсваха ми, близки са
ми, повече от отсъстващите, благодаря

стигнах до някакъв моментен предел на *История на лудостта*, време да се връщам
назад, да тръгвам от начало, добре, тази вечер, утре сутрин

тънката струйка студена вода, по-тънка от вчера, пределът на всички илюзии,
плувналото, смъдящо в пот тяло, търпение, търпение, пред тънката струйка студена
вода, благодаря, благодаря

тънката струйка, все по-тънката струйка студена вода

отлежаване

Sunday, 10. May 2009, 11:46:35

поредно излежаване до късно, трето по ред, набелязва се тренд, хаха, спането, най-добрата защита

последен ден преди лекцията за Фуко, писмо от Хановер, преди това дълго слушане в просъница на *Мъжът без свойства*, главата за първата любов на Улрих, праобраз на последната любов, отвесното слънце, морето, сестрата

отлежаването на защитата, добре, буквално: отлежаване, хаха

надежда утре разговорът да е ползотворен, ако е рекъл господ

кафето почва да действа, Фуко

ГОДИШНИНА

Sunday, 10. May 2009, 16:04:21

завърших лекцията за Фуко, остава утре да има лекция, хаха, да има университет, публика, въпроси и т.п. съставни части на събитието

да допуснем, че ще има, че е имало, осмислена и добре подредена първа половина на трудния месец, благодаря

за първи път почти лятна температура в стаята, лаптопа вече неприятно загорява скута, лятото на 2001, преди заминаването за Саарбрюкен, с Д. на море, легна до мен, казах й да не ляга, щото ми е горещо, нацупи се, за кратко, както добре умееше, ммм, сега освен да преместя лаптопа от скута на стола, хаха

е-мейл от миналото, юбилеен брой на списание, приятно усещане, че не ме вълнува вече, и това не е малко като резултат, като постижение, хаха, постигнато за 15 години, добър коефициент на полезно действие

15 години литературно писане, резултат: по-спокойно отношение към миналото, благодаря, малък мой кротък юбилей, изработен за 15 години литературно писане

пълно-празно

Sunday, 10. May 2009, 20:13:54

липса на налягане, тънка струйка студена вода, която в крайна сметка спира

фактът, че успях да се изкъпя след тичане може да се тълкува като чудо, да, благодаря, утре обаче липсата на налягане трябва да се постави на дневен ред пред домакина, хаха, като неприемливо, макар и превръщащо успешното изкъпване в малко чудо

дисциплинирано отговаряне на два постинга, автономността на дисциплината спрямо възможността за изкривяване на дискурсивната етика: дори и (да е) изкривена, ти спазваш правилото да отговориш

малък разговор с мъжа, разхождащ сакатия младеж, благодаря, заедността на вечерите заедно горе

пералнята е пълна, мивката също, тенджерата за идната седмицата празна, време за домакинска офанзива след Фуко и академичното мероприятие

урокът

Monday, 11. May 2009, 11:32:26

снощи тежко усещане след два разговора, ясно, добре, спях добре

тази сутрин предотвратих желанието за трети разговор, обратно в леглото, *Мъжът без свойства*, настройване за лекцията, дай боже да не се повтори с Фуко
фрустрацията и лошото стечение на обстоятелствата, както при доклада за Тарантино

след Д. всяка следваща празнота е естествена и очаквана, добре си научих урока,
много бавно, но добре

годините, които ти струваше научаването на урока, цени ги, при всяко ново
отваряне на поредната празнота

спането, ultima ratio

кафе, Фуко

ПОМОЩ

Tuesday, 12. May 2009, 14:21:08

снощи до малките часове, беше трудно, от 2-3 години не ми е било толкова трудно, получих помощ, благодаря, толкова е трудно да изкажеш благодарността и да си достоен за благо, което получаващ, все пак: благодаря

в стаята вече е лято, разчистване на писалището, лекциите по португалска литература, пране, готвене, португалско радио, работна пауза в непрестанността на потока на *Мъжът без свойства*

колегите са доволни от лекцията за Фуко, слава богу, дори имаше човешка благодарност, благодаря

пропуснах поетическото четене, щеше да е добре да отида, но не ми беше до него, наистина

истината на помощта или нейната липса

ГОЛЯМА ТИШИНА

Tuesday, 12. May 2009, 20:47:06

неочакван порой, отчетливи светкавици вляво от индигово-синия вече хълм, мирис на светкавици, спрях машината

за първи път усещане за лятно тичане, доста хора горе, разговор с мъжа, разхождащ сакатия младеж, беше по шорти, черен екип и маратонки, тяло на бивш спортист, следобед пих беналгин, до идния понеделник няма да има топла вода

португалско радио, лятна жега на писалището, подготвих лекцията по португалска литература, пердето като хартиения плик, намазан с олио, в който мама печеше пиле, готвенето остана за утре, доизядох злополучните първи домати, малко остана извара, две мънички глави кромид, маслини, попрекавих със зехтина, хаха

спря също толкова внезапно, както се изля, тихо, много тихо

пепеляво

Wednesday, 13. May 2009, 11:19:08

снощи неочаквано предаване по португалското радио, живо предаване на литургия от Фатима, 92-годишнина от явяването на Богородица на трите овчарчета, странно усещане в леглото, богослужение

спомен за посещението във Фатима с мама през 1990 г., като бетонен космодром, площадка за кацане или излитане, хората, вървежи на колене, самотата на младия мъж пред процесията със свещи

сутринта главоболие, беналгин или не, ведро застудяване, дъжд, мама не се обажда, миене на мръсните съдове от вчера преди да отида в университета

прекрасната мъдра португалска дума за „облачно време”: *cinzento*, „пепеляво”

Pasolini intervista Ungaretti

Wednesday, 13. May 2009, 22:44:52

празнота между приповдигнатост и очакване, работният ден мина добре, което в края на семейства е много добре, утре делова среща, в петък извънредни часове, след това още една делова среща, да не мисля за друго до края на седмицата

хубав разговор с мама, дай боже всичко да мине добре, тя много разчита на това, помолих за къмъче за мен и гроба на татко

върнах се уморен, готвене, добре, попрекалил съм с черния и червения пипер, хаха, като при всяко прекаляване, още в мига на прекаляващия жест знаеш, че прекаляващ, но жестът вече е направен, попрекалих с четенето на Дневник, уж изчаквам да изстине ориза, да го сложа в хладилника и да лягам

лекцията за Унгарети все пак тръгна добре, втората част в петък, докато я подготвях, попаднах на любопитно доку-видео: интервю на младия Пазолини с престарелия Унгарети, дай боже всекиму да остарее като Унгарети и младия интервюиращ да е Пазолини

безвкусен шоколад, хлад през прозореца

bossa nova

Thursday, 14. May 2009, 12:23:03

плода на дисциплината на писането, благодаря, благодаря, това не си ти, това е
писането

мисли за мама, пълнота на усещането за вина и признателност, дано поне мъничко
да съм с нея, поне мъничко да ми е простено, че не съм с нея

воля за добросъвестност, волята за щастие като противоречие в понятието

заливащата топлина и женственост на гласа

те

Thursday, 14. May 2009, 20:49:37

мина добре, притеснението беше в повече, пронизан от красотата, видяна от друг ъгъл, странно, всички бяха в черно, от 2-3 дена отчуждена чувственост, превеждана в собственото тяло единствено при тичането

странен поздрав на портала от спортистката, която не ме поздравява, напиши го, за да го забравиш, хаха

тази вечер едвам се придумах, надхитрих се все пак да изляза да тичам, хладно и уединено, шипковия храст отрупан с нежни цветове, последния път забелязах само една розова пъпка

явно ще завърша с лекцията за Алберто Моравия, неочаквано съответствие

извънредно

Friday, 15. May 2009, 11:15:20

голяма сънливост, в която се врязва електрическа косачка, време за сънливост, време за косене на първата пролетна трева, време за уволнение, хаха, края на семестъра, да не преобем уволнението

абитуриентите викат вместо войниците, момичетата са по-красиви от обичайното

бързо кафе с новата електрическа кана, извънреден час

Vita di un uomo

Friday, 15. May 2009, 15:08:18

добър финал на лекцията за Унгарети, смях: „Представете си, че си водите дневник и всеки ден записвате какво ви се случва – така ще получите Вашата *Vita di un uomo*”, момичешки смях

внимателно четене с подчертаване, хаха, на упътването за електрическата кана, грешка, естествено, трябвало е първо да я изплакна и при първия цикъл на загряване да излея заврялата вода, както при първото пускане на нова пералня без пране, празен цикъл, хаха, изпих си кафето като момченце

ще има ли рокли за абсолвентския бал, случайно зададох уместен за момичетата въпрос, ех, късно е вече, искрен отговор на излизане от аудиторията, тази вечер ще е абсолвентската вечер на курса

за 15 години преподаване май нито веднъж не съм канен на абсолвентска вечер, отива ми на строгия професионализъм, хаха, вече и на строгата възраст

дълъг летен следобед с *Безразличните* на Алберто Моравия, шумът на косачките, първото технологически правилно кафе с новата кана

Безразличните

Friday, 15. May 2009, 20:11:14

Безразличните, първите 50 стр., пубертетско и мъдро, тъкмо темата за безразличието, как е възможно това на 21 години, да не е единствено пубертетско, болестта, ранното пробуждане на силите на произхода, болната, крехка, неумолима машина за писане, пубертетско и мъдро

избавящата неизбежност на глупостта, болката, наказанието на разума, на Духа

по пътя и горе голям трафик, заеби, все пак 4 обиколки, самодвижението на тялото срещу самодвижението на понятието, хаха, вадене на нож на мъртво куче, Хегел, тичай, мисли глупости

йерархичният принцип не подлежи на договаряне, а на победа или поражение

по-скоро на поражение, самотата

поражение, не договаряне

Cuba

Saturday, 16. May 2009, 15:52:42

цял следобед с колегата, деловия аспект в рамките на изрядното, предвидимото, макар че когато носиш отговорност, винаги остава нещо непредвидимо, добре, важна е изрядността на рамката

татко, помогни ми да бъда отговорен към теб в лицето на моя колега

пълнотата на щастието на кубинеца и на българката, дадено ми е да го усещам до болка, не ми е дадено да го живея, нека бъде твоята воля

българката, българката, невероятната откритост и воля за щастие в рамките на една закрыта култура без воля за щастие, дадено ми е да виждам двете страни, но не ми е дадено да ги живея, да бъде твоята воля

Моисей, който вижда двата бряга, но не е на нито един от тях

благодаря, че вече боли по-малко, отколкото на 15, на 25, на 35, да бъде твоята воля

писането

вещта-в-себе-си

Saturday, 16. May 2009, 23:36:59

цял ден извън себе си, не мога така, не бива, не става, каквото и да е вътре

втора вечер на пейката, не тичах, напреднах с *Безразличните*, но момента сякаш не е за това, знам, за какво трябва да е, но за целта трябва да съм в себе си, а не съм

говорим само за пренасянето в сектор „А”, докато ремонтират сектор „В”, това е оправданието, пристъпът на самота е пристъп на извън себе си

единственото убежище от пристъпа на самота, в себе си

буксата

Sunday, 17. May 2009, 14:47:52

много зле тази сутрин, гола безнадеждност до голо отчаяние, стряскащ страх, положителен ефект: стряскането, навременно, последни срокове

седнах да пиша доклада за Пловдив, без обичайното сутрешно писане в блога, писане с изваден от буксата интернет кабел, за щастие тръгна, първи параграф

Пловдив е по пътя за годишнината от смъртта на татко, по пътя за Бакърена фабрика

преполових *Безразличните*, по младежки мрачно, но и литературно издържано мрачно, отдалеч напомня за блуждаенето в тъмното в *Безследно изчезналия* (*Америка*) на Кафка, да обърна повече внимание на Моравия, някъде между Канети и Кафка

поставеност на карта, поставеност на писалището

НОЩНО ТИЧАНЕ

Sunday, 17. May 2009, 22:05:59

неочаквано продължително писане, неочаквано като за първи ден, утре ще видя дали началото е било както трябва, здрачавах се, все пак излязох да тичам

горе обиколките бяха разсечени на кратък осветен от лампи сектор и дълъг здрачен, при навлизането в осветения странно чувство за призрачност и сцена, имаше младежка компания около огън в осветения от лампите сектор

отдъхване при пресичането на границата между осветено и здрачно, умиротворено навлизане в здрача, чертаещи между клоните прилепи, сблъскване с големи невидими насекоми и малки светулки, страх от невидими змии и кучета

неочаквано продължително тичане, второ дишане, в себе си, писането и тичането са състояния в себе си извън себе си, уверяване, че има в себе си, уверяване в съществуването на в-себе-си на тялото и съществуването на в-себе-си на себе си

нощно тичане, неочаквано след големия страх тази сутрин

абсолвентът

Monday, 18. May 2009, 16:42:11

момичето в рейса, в нейния свят, сините обувчици, ходенето в Пловдив пропадна, асимилиране на удара, здраве, край на медения месец на новото ръководство, университетът е спрял парите за командировъчни, тяхна воля, едно основание по-малко за угризения, че не се идентифицирам достатъчно с институцията

днес направих първата крачка в оказване на помощта, която получих преди 4 години, трябва да направя всичко възможно, за да мога да помогна, концентрация върху институционалната рационалност като условие за ефективна човешка помощ

следобедно четене на *Безразличните*, последната тема на курса по италианска литература, беше много хубаво, благодаря

Алберто Моравия, моят абсолвентски бал

границите на реалността

Monday, 18. May 2009, 20:29:21

чиста бяла кърпа за лице, мъжът, който бяга много по-бързо от мен, жената, която
желая, миризмата на горяща пластмаса, истинските неща

50 стр. от *Безразличните* преди да изляза да тичам, смесени чувства,
дисциплинирано четене, първи, младежки роман, както при Канети, но Моравия
продължава да пише романи, голямата разлика, разковничето често е в слабото
звено, фантазии за писане, благотворно пресечени от много по-добрия бегач,
издърпа ме да направя още една обиколка, момичета, добро съчетание от дърпащи
фактори, хаха, границите на тялото са границите на реалността

вечеря, *Безразличните*

изхвърчащата изпод краката птица, отдалечаваща опасността от гнездото с малките

тъга и истина

Monday, 18. May 2009, 23:46:15

тъгата като адекватна на реалността, възприятието при четене на все по-силното повествование на завършването на *Безразличните*, истинска епика

тъгата като адекватна на красотата

настойчивата мисъл за последния срок за написването на романа, дано да е истинска

какво трябва да се случи „за да”, трябва ли да се случва нещо, как се стига до света на писането на роман, светът на пишещия роман е различен от света на непишещия роман, Витгенщайн

поне тъгата, истинна

сън без сънища

Tuesday, 19. May 2009, 10:17:41

странно чувство, че е неделна утрин, може би отпадането на Пловдив, това, което не ни се случва, е определящо за това, което ни се случва, представи си, че има провидение

представи си същото по отношение на жените, бог е ревнив, какво по-естествено от това

представи си провидение без бог

дълбочина на съня, дълбочина на пробуждането

бог е ревнив, провидение без бог

жажда, сън

Wednesday, 20. May 2009, 11:21:19

осолена от снощи уста, мисли за институционалната рационалност и човешкия фактор, започвам на практика да усещам и осмислям „как мисли институцията” (Мери Дъглас), ще извървя този път, дай боже да опазя себе си, господ знае, че желая Неговото Царство

окончателна яснота за *Безразличните*, нямаше чиста радост на четенето, нямаше, това е последният критерий, има или няма чиста радост, като под „чиста” не разбирам „естетическа” или „морална”, а мистична, отнесена

липсата на чиста радост не трябва да се разбира обаче като оценка на творбата, просто за теб не влиза в корпуса на свещените текстове, които четеш като ежедневна молитва: Кафка, Сервантес, Мъжът без свойства, Илиада

много рядко сънувам или помня сънищата, тази нощ сънувах, че имам среща с Барак Обама, чаках го в някаква разхвърляна стая, знаех, че съм в Белия дом и се чудех на изгледа на стаята, подадох му ръка и му казах, че за мен е чест

не сварих да оформя английската фраза, че татко много би се радвал

За смъртта

Wednesday, 20. May 2009, 18:11:31

неочакван ден, попаднах на невероятен текст за смъртта: помитащо, свежо, неумолимо точно, искрящо, страшно, смешно!

предпоследна лекция по италианска литература, Моравия, допуснах неочаквана груба грешка, за щастие няма реално значение за работата, само за мен, грешката, грубата грешка, „голяма грешка”, казва Аристотел за трагическия герой, като пробив от непознатото, истинното, божественото, демоничното, както е в старогръцката трагедия

неочаквано открит разговор с австрийската лекторка, леко прескачане, чаткане на зъбни колела при преминаването от португалския на предходната лекция към немския на разговора, стреснах се от откритостта си, като движение без крак на педала на спирачката, внезапността и обичайната почуда на събеседниците, когато от формалния режим на комуникация се премине към автентичния

десет дена до годишнината от смъртта на татко, тази вечер ще тичам

спомен за „Хераклит“

Wednesday, 20. May 2009, 20:29:31

за първи път се затри постинг преди да го сейвна, връзката се разпадна и след това нямаше никой, писане като спомен за написаното:

хубаво овладяно тичане, неочаквана фигура на разхождащ се мъж на неочаквано място от трасето, най-закътаното и стръмно място, стреснах момче със слушалки, което в последния момент усети, че нещо връхлита отзад

минах през тихата коса светлина на залязващото слънце, спомен за златото от детството, *Учение за цветовете* на Гьоте, всеки цвят като комбинация от светлина и тъмнина, последния голям дуализъм, модерното разпадане на светлината в цветовете на спектъра

не можеш два пъти да влезеш в една и съща светлина

дотук беше затрилият се текст: не можеш два пъти да напишеш един и същ текст

песента на малките сови

Thursday, 21. May 2009, 00:11:06

лягане преди полунощ, пристъп на самота, последното убежище в леглото,
португалско радио, татко, господ, песента на малките сови

тежестта на незаспиването, бесарабските българи викат за Шахтьор Донецк,
неусетното влизане на прохладата, в пресекулките на шума песента на малките
сови

двете опори: живият бог и отишлите при отците си мъртви, нито едното от двете не
съдържа копнеж по смъртта, не, не, живият бог и отишлите при отците си мъртви,
животът ласкав и любим

влюбеността на героите от Илиада в крехкостта на живота, влюбеността на
умиращите в крехкостта на живота, животът ласкав и любим, не копнежат по
смъртта, не, не, не, живият бог и отишлите при отците си мъртви, влюбеността на
умиращите в крехкостта на живота, животът ласкав и любим

песента на малките сови в прохладната тишина, животът ласкав и любим,
влюбеността на умиращите войни в крехкостта на живота, истинната самота

Димчо, Илиада, песента на малките сови

твоето царство

Thursday, 21. May 2009, 14:39:52

край на последния час за Моравия, мина добре, остави празнота, за първи път пиша извън къщи, от университета, не съм сам в помещението, в което е компютъра

спомен за нощното писане в университета в Хайделберг през август 98-а, имах 24-часов достъп до компютърната зала, самотата в празната сграда беше щастие, о, щастие

преглъщам секрет, сenna хрема и сълзи

самотата стига до гърлото, добре, че имам слизане в града, за да напазарувам за вечеря, мама се връща днес от Божи гроб, може би ми носи камъчето, за което я помолих, камъчето от земята на отците ми, за мен и за гроба на татко, за 7-мата годишнина от смъртта му

колко е истинно това: Божи гроб, смъртта на бога, гроба на бога

блажени самотните, защото светът не е техен

моята селянка

Thursday, 21. May 2009, 18:02:02

слизана в града, радостта на движението в себе си, самò-за-себе-си, тичането е модел на ходенето, на пазара, вътре са като дини, каза жената за доматите си, бучка сирене, попълване на неприкосновения запас от минерална вода

дали това писане ще ме изведе там, където искам да стигна, откакто като пубертет прочетох Достоевски, един господ знае

господ със сигурност е рекъл: пиши, каквото и да излезе от това, и е натрошил маята на твърдоглавата упоритост в меката материя на желанието за литература

дори и да не стигнеш дотам, твърдоглавието на писането вече е ипотека, която не можеш да вдигнеш от живота си, знаеш, че не можеш да я вдигнеш, откакто не отиде в Търговище през страшното лято на 2003

ти не отиде в Търговище преди 6 години, остави маята на твърдоглавието да кипи в теб

щом не слезе от рейса в Търговище онзи път, когато слънцето залязваше и те беше хванало за гърлото, ще останеш при твърдоглавието на писането, вече е до живот

добре, че моята селянка беше на пазара, не сме за един ден тук, каза тя, вътре са като дини, каза тя

Учение за цветовете

Thursday, 21. May 2009, 20:07:53

някъде на 1/3 от трасето заваля дъжд, тичах към облака, зад мен косото залязващо слънце беше под него, дъгата се изписваше слабо върху оловената му тъмнина, усетих първите капки, тичах към дъгата, някой беше застанал с гръб към пътеката, плакаше, стреснах го, чаткане на вдиган колан, видя, че е мъж, чаткане на отново спускан колан, под дъгата, двамата

мама мечтаеше за стая със западно изложение, споменът ѝ за голямата селска къща на дядо, протоерей Дренски, стаята, огрявана от залязващото слънце, кехлибара на дюшемето, уловените в пердетата бакърени отблясъци

тичане под дъжда, онзи пороен дъжд, който ни свари с Д. на Св. гора, тичахме през водната пелена, хванати за ръце, надолу към общежитието, скъса ѝ се сандала, след като се изкъпахме, правихме секс, тялото ѝ миришеше на дъжд, беше много бяло

Божи гроб

Friday, 22. May 2009, 12:38:18

късно заспиване, макар че легнах рано, дисциплинирано, с надеждата за ведро събуждане, беше ранно, но не ведро, все пак успях да поспя още 1-2 часа, на писалището ме чакат материалите по защитата, очакващи ведрата сутрин

първата работа като станах беше да заредя пералнята, редактирах прекрасния текст на Живка Петрова за смъртта, благодаря за тази неочаквана възможност да мисля за смъртта непосредствено преди годишнината на татко, иска ми се да не е случайно, воля за провидение, в модерния свят провидението е воля за провидение, воля да живееш *така-сякаш-има* провидение

мама се върна жива и здрава и щастлива от Божи гроб, благодаря, с нетърпение очаквам да ми разкаже на живо, хаджийството се наследява, каза мама през смях

отиване-и-връщане

Friday, 22. May 2009, 15:32:26

купих си билет за Сф, отиване и връщане, имаше време, когато „връщането” беше Сф, а „отиването” ВТ, средата на 90-те, в автобусите още се пушеше, бях дошъл в Търново за 1 година, като героя на *Вълшебната планина*, останах на Вълшебната планина, сега родната Сф е само „отиване”, важно е къде се връщащ, да има ясно и недвусмислено място, където се връщащ

най-лошото време беше, когато не бях нито там, нито тук

устисках, първите години в Търново не бяха лесни, параноята витаеше във въздуха, особено през глухите летни месеци, ако не успеех да спечеля стипендия за Германия и оставах в призрачността на празното общежитие, под черното слънце на глухите провинциални лета

изгубих родния си град, но спечелих родина за писането си, мистичното място, общежитието, тичането, екстатичната прозрачност на утрините, песента на малките сови на Св. гора

тъй или иначе, моята София на 70-те и 80-те вече не съществува, може да я има само в писането

Философът

Friday, 22. May 2009, 17:43:52

първото топлинно главоболие в стаята между 3 и 6 следобед, слънцето вече бие право в прозорците, на залез почти на нивото им, преди да се скрие зад Св. гора, машинката в скута като гумена грейка, пълна с гореща вода, нямаше начин, беналгин

на спирката в града мярнах един познат, когото не бях виждал от края на зимата, когато се засичахме по трасето, той тичаше редовно, външно е въплъщение на Кантовия тип философ, стар ерген, завинаги прегърбен над невидима всеприсъстваща катедра, съсредоточен в някаква само нему известна точка, която дърпа и отделя походката му от обкръжаващото пространство, сега не се засичаме, дали тича по друго време, дано не се е отказал, липсва ми, че не го виждам със старите му зелени лъскави шорти и сини гуменки, загащената в най-страшната жега излиняла фанелка, триъгълниците пот на гърдите и гърба, ще ми липсва още повече, ако знам, че се е отказал от тичането

ще ми липсва тичащият философ

пеперуда в чекмеджето

Friday, 22. May 2009, 19:46:38

слабо невдъхновено тичане, без спонтанно минаване на по-горна предавка, трудно домъкване до края, 1 обиколка повече, неочаквани спорадични засичания с тичащо момиче, първо някой ми излезе в гръб, но скоро ритъма заглъхна, после се мярна между дърветата успоредно на моето трасе, сигурно беше тя, тичаше стегнато и леко, но не силово мъжествено, траекториите ни бяха явно твърде различни, без периодичност на засичанията

границите на движещото се тяло като критическия предел на мисленето, слабостта на тялото като критика на чистия разум, тежестта на силата на гравитацията, смъденето на потта в очите, предела на усилието, на което тялото отговаря

черната пеперуда, изникнала от горещия асфалт, старият Кант, прегърбен над пулта за писане, дългото търпеливо щастие на натрупването на листовете на ръкописа на *Критика на чистия разум* в чекмеджето

Fado, Fatum, Съдба

Saturday, 23. May 2009, 09:58:10

свежа сутрин, тъкмо оправях леглото и чух капки по ламарината на перваза, бе кратко, но остави след себе си прохладата на неочаквано спряло време, сякаш розопръстата Зора се бе върнала в леглото на Титон, след като бързо си бе наплискала лицето под чешмата, кожата ѝ миришеше на дъжд

сутринта спря и за миг се върна назад като изпаряващите се петна от капките по ламарината на перваза, като умора преди ставане, преди оправяне на леглото

на събуждане по португалското радио запис на концерт на *fado*-изпълнителка, Филипа, в първия момент чух Филип и се стреснах от транссексуално женствения глас, а като разбрах, че е жена, се стреснах от мъжествеността на гласа

когато говореше, гласът ѝ бе тъй нежен, когато пееше, граничеше с мъжествена патетика

представяше първия си албум *Seguir O Seu Fado*, буквално „Да следваш *fado*-то си”, да си верен на *fado*-то си

да си верен на *Fatum*-а, на Съдбата, на мъжествеността му, на женствеността ѝ

първа жегга

Saturday, 23. May 2009, 13:43:19

след дългата утрин слънцето започва да завладява западното изложение на стаята, спирано само от крехките пердета от стаята на татко, като намазания с олио хартиен плик, в който мама печеше пилето за съботния обяд, когато се връщах от седмичната детска градина в Княжево

мама първо ми купуваше още на спирката на трамвая трудно заслужената поничка с още връщ в мекото ѝ сърце мармалад, после наблюдавах как намазва кафявия хартиен плик, онези хартиени пликове, в които се продаваха плодовете и зеленчуците, как го намазва с олио и пъха бедното голо пиле без глава и с прекалено бяла кожа в почернелия от олиото плик

като изваждаше тавата от фурната, напоеният с олио плик и бледоликото пиле вече бяха разменили бои, пликът вече не бе толкова черен, а бедното голо пиле, макар и все така без глава, се бе облякло в прекрасна и щастлива златисто-медена кожичка

жегата прониква в стаята на Св. гора през пердетата от стаята на татко в дома на Клемент Готвалд 15, жегата на писането, жегата на отчаянието, жегата на писането... венчелистчетата на маргаритката

лист по лист

с мен спускай се в розата

на паметта с копнене

литература плюс культура

7 юни 2009

<http://www.grosnipelikani.net/>